

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 25638.

Kl. 43 a, 17.

Ernst Schenk
(Zurych, Szwajcaria).

GO7d 9/06

**Podstawa do układania oprawek, zawierających ułożone w stosy monety,
oraz odnośna oprawka.**

Zgłoszono 25 stycznia 1936 r.
Udzielono 18 października 1937 r.

Znane są rozmaite urządzenia, umożliwiające liczenie monet lub też ich opakowywanie, układanie i przenoszenie bez stosowania zwykłego opakowania papierowego, które jest stosunkowo kłopotliwe i często zbędne. W tym celu stosowane są zazwyczaj oprawki do monet. Oprawka do monet musi przede wszystkim umożliwiać układanie monet tak, aby w stanie napełnionym oprawki zawartość jej przedstawiała pewną ściśle określoną wartość. Oprawka ta musi być również wytrzymała i wygodna w użyciu. Ponadto oprawka do monet musi być tak ukształtowana, by mogła być wygodnie układana na odpowiedniej podstawie i przenoszona w miarę po-

trzeby. Wreszcie należy uwzględnić i tę okoliczność, że w bankach i kasach trzeba zawsze stosować równocześnie znaczną liczbę takich oprawek. Każda oprawka musi posiadać takie wymiary, by mogła zawierać pewną liczbę nowych monet. Jednak w obiegu oprócz nowych monet znajdują się także monety mniej lub więcej starte, tak iż odpowiednio do stopnia zużycia startych monet, umieszczonych w jednej oprawce, oprócz obliczonej liczby monet, odpowiadającej liczbie nowych monet, oprawka może zmieścić także pewną dodatkową liczbę zużytych monet. Oprawka tego rodzaju jako przyrząd do liczenia monet jest niepewna w użyciu.

Przedmiotem niniejszego wynalazku jest podstawa do układania oprawek, zawierających ułożone w stosy monety, oraz oprawka, umożliwiająca liczenie i przenoszenie monet. Oprawka według wynalazku, zawierająca monety, ułożone w stos walcowy, umożliwia ograniczenie w sposób pewny liczby monet, znajdujących się wewnątrz niej, dzięki podziałowi w kierunku poosiowym oprawki na przedziały tak, aby każdy z tych przedziałów mógł zawierać ściśle dwie nowe monety, czyli, aby oprawka mogła zawierać najwyżej taką liczbę monet, jaka odpowiada podwójnej liczbie jej przedziałów.

Zatem podział oprawki według wynalazku na przedziały jest tak skuteczny, aby każda napełniona oprawka przedstawiała pewną ściśle określoną wartość. Wprowadzenie zaś do pojedynczego przedziału trzeciej monety jest możliwe tylko wówczas, gdy do danego przedziału zostaje włożone przypadkowo dwie monety, z których każda jest starta o przynajmniej $\frac{1}{3}$ swej normalnej grubości. Taki stopień starcia monet jest praktycznie prawie wykluczony, gdyż bardzo zużyte monety wycofuje się z obiegu, zanim osiągną tak duży stopień zużycia. Dalszy podział oprawki na przedziały do pojedynczych monet jest wprawdzie możliwy, ale niecelowy, gdyż wymaga stosunkowo złożonej budowy oprawki.

Na rysunku przedstawiony jest przykład wykonania oprawki według wynalazku oraz podstawy do układania tego rodzaju oprawek. Fig. 1 przedstawia częściowo przekrój podłużny, częściowo zaś widok z przodu oprawki do monet z ramką obrotową, fig. 2 — częściowy widok z boku tej oprawki bez ramki obrotowej, fig. 3 — przekrój poprzeczny pustej oprawki, fig. 4 — częściowy widok z góry oraz częściowy przekrój poprzeczny podstawy do układania oprawek do monet wraz z ułożonymi na niej oprawkami, fig. 5 — przekrój

poprzeczny tej podstawy do układania oprawek do monet.

W oprawce według fig. 1 — 3 obie ścianki boczne 1' połączone są ze sobą walcowym dnem 2', tak iż stanowią osłonę, którą można przykrywać pałkową ramką obrotową 3', prowadzoną swymi końcowymi ramionami 4' wzdłuż ścianek bocznych 1'. Na zewnętrznych stronach każdej ze ścianek bocznych 1' umieszczone są wgłębienia 5' i 6', leżące ponad sobą na pionowej środkowej linii ścianki i połączone ze sobą rowkiem 7'. Ramiona 4' ramki obrotowej 3' zaopatrzone są po stronie, zwróconej ku ściance bocznej 1', w czopy prowadnicze 8', zapadające sprężynująco we wgłębienia 5' lub 6' odpowiednio do położenia ramki 3'. Rowki 7' umożliwiają łatwe przesuwanie ramki obrotowej między wgłębieniami 5' i 6'. Na fig. 1 przedstawiono oprawkę wraz z ramką 3', znajdującą się w położeniu zamknięcia. W położeniu tym pozioma część zamykająca 9' pałkowej ramki 3' znajduje się w wycięciach 11' obu ścianek bocznych 1', podczas gdy czopy prowadnicze 8' osadzone są sprężynująco we wgłębieniach 6' tych ścianek bocznych. Otwieranie ramki obrotowej 3' odbywa się w ten sposób, że ramkę podnosi się dopóty, dopóki czopy prowadnicze 8' nie przesuną się z wgłębień 6' we wgłębienia 5'. Następnie ramka może być tak obrócona naokoło czopów 8', aby pozioma część zamykająca 9' ramki była przesunięta do dna 2' oprawki, jak to jest zaznaczone na fig. 3 przerywanymi liniami 3a. W położeniu tym ramka tworzy oparcie dla oprawki, a tym samym uniemożliwia jej toczenie się na podłożu.

Oprawka według fig. 1 i 3 podzielona jest w kierunku osiowym żeberkami 14 na poszczególne przedziały, z których każdy umożliwia umieszczenie w nim tylko dwóch monet. W każdym z tych przedziałów nie może zmieścić się więcej jak dwie monety, nawet w przypadku, gdy obie monety

są stosunkowo silnie zużyte. Dzięki temu oprawka może pomieścić najwyżej taką liczbę monet, jaka odpowiada podwójnej liczbie jego przedziałów. Zbędne zatem jest przeliczanie włożonych do oprawki monet, wskutek czego uproszczone jest odliczanie i kontrola liczby monet.

Również odliczanie i kontrola monet, ułożonych w kilku oprawkach według wynalazku, zostają uproszczone dzięki zastosowaniu podstawy do układania kilku oprawek (fig. 4 i 5). Skrzynka 15 tej podstawy przykryta jest deską 16. W desce 16 znajdują się przebiegające równolegle obok siebie wgłębienia $17_1, 17_2, 17_3, \dots, 17_9$, które celowo posiadają mniej więcej półkołowy przekrój poprzeczny i których średnice i długości odpowiadają wymiarom poszczególnych oprawek do różnych rodzajów monet. W tych wgłębieniach ułożone są przynależne oprawki $11_1, 11_2, 11_3, \dots, 11_9$ do monet, dające się swobodnie wyjmować. Na fig. 4 oprawki te są przedstawione z otwartymi ramkami 3', tak iż monety można bez przeszkód wkładać i wyjmować. Obok wgłębień $17_1, 17_2, 17_3, \dots, 17_9$ znajdują się dalsze wgłębienia $18_1, 18_2, 18_3, \dots, 18_9$ do drobnych monet. W skrzynkę 16 wbudowana jest szuflada 19 do pieniędzy papierowych.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Podstawa do układania oprawek, zawierających ułożone w stosy monety, wyposażona w walcowe wgłębienia do oprawek, znamieną tym, że obok każdego z wgłębień ($17_1, 17_2, 17_3, \dots, 17_9$), przeznaczonych do wkładania oddzielnych oprawek do monet, posiada dalszy dodatkowy szereg wgłębień ($18_1, 18_2, \dots, 18_9$) do wkładania drobnych monet.

2. Oprawka, układana na podstawie według zastrz. 1, zawierająca ułożone w stos monety i umożliwiającą liczenie oraz przenoszenie tych monet, znamieną tym, że posiada szereg łukowych żeber (14), wykonanych w jednej całości z walcowym dnem ($2'$), których odległości są równe grubości dwóch monet, wskutek czego oprawka jest podzielona w kierunku poprzecznym na przedziały, tak iż każdy z przedziałów może zmieścić ściśle dwie nowe monety, a tym samym oprawka może zawierać najwyżej taką liczbę monet, jaka odpowiada podwójnej liczbie jej przedziałów.

Ernst Schenk.
Zastępca: Inż. M. Brokman,
rzecznik patentowy.

